

Sygn. akt VII U 823/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 kwietnia 2023r. w Warszawie

sprawy H. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek

na skutek odwołania H. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 maja 2022 roku, znak: (...)

z dnia 12 maja 2022 roku, znak: (...)

oddala odwołania;

zasądza od H. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

H. S. w dniu 26 lipca 2022r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 maja 2022r., znak: (...) i wniosła o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Wskazała, że składki nie zostały zapłacone w terminie ze względu na bardzo niskie dochody. Podniosła, że aktualnie utrzymuje się z tylko z emerytury, prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe i nadal spłaca wcześniejsze zobowiązania ściągane w drodze egzekucji komorniczej (odwołanie z 27 czerwca 2022r., k. 3 a.s.).

W tym samym dniu H. S. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 maja 2022r., znak: (...) i także wniosła o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Zarzuciła ponadto, że w załączniku do decyzji została policzona dwukrotnie składka na ubezpieczenie zdrowotne za październik 2018r. w kwotach 362,34 zł i 309,62 zł (odwołanie z 27 czerwca 2022r., k. 3 akt o sygn. VII U 824/22).

Zarządzeniem z dnia 8 sierpnia 2022r. ww. sprawy zostały na podstawie art. 219 k.p.c. połączone celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (zarządzenie, k. 7 akt o sygn. VII U 824/22).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołań od decyzji z dnia 12 maja 2022r. i o zasądzenie od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że H. S. prowadziła działalność gospodarczą w okresie od 1 lipca 2012r. do 23 października 2020r. i z tego tytułu zobowiązana była do opłacania składek w myśl art. 46 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy w związku z figurującym zadłużeniem, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek, wydał w dniu 12 maja 2022r. dwie decyzje. W pierwszej decyzji znak: (...) wskazał zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za miesiąc luty 2017r. Natomiast w drugiej decyzji znak: (...) organ rentowy ustalił wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne za okres od marca 2017r. do października 2020r. oraz na ubezpieczenie zdrowotne za październik 2018r. W ocenie organu rentowego obie decyzje są zasadne (odpowiedź na odwołanie z 1 sierpnia 2022r., k. 4-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. S., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) o nr NIP (...) i nr REGON (...) z siedzibą przy ul. (...), (...) (...) J., od dnia 1 lipca 2014r. była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych. Z dniem 24 października 2020r. dokonała wykreślenia wpisu z rejestru CEiDG (okoliczność bezsporna, a nadto deklaracje ZUS ZUA i ZUS ZWPA – akta ZUS).

Składki na ubezpieczenia społeczne za okres od lutego 2017r. do października 2018r. i na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lutego 2017r. do października 2020r. nie zostały przez H. S. zapłacone (okoliczność bezsporna).

Pismami z 7 kwietnia 2017r. i 6 kwietnia 2022r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zawiadomił H. S. o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za ww. okresy podlegania ubezpieczeniom społecznym. H. S. odebrał wskazane zawiadomienia w dniach 25 kwietnia 2017r. i 8 kwietnia 2022r. (zawiadomienia z 7 kwietnia 2017r. i 6 kwietnia 2022r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru – nienumerowane karty akt ZUS). Następnie pismami z 18 maja 2017r. i 20 kwietnia 2022r. organ rentowy zawiadomił ubezpieczoną o zakończeniu postępowania dowodowego, zakreślając termin 7 dni na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów (zawiadomienia z 18 maja 2017r. i 20 kwietnia 2022r. – nienumerowane karty akt ZUS).

W dniu 12 maja 2022r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...), w której stwierdził, że H. S. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wraz z należnymi odsetkami na dzień wydania decyzji - łącznie w kwocie 1.487 zł, w tym z tytułu:

- składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za luty 2017 roku w kwocie 749,94 zł i odsetek w kwocie 315 zł;

- składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za luty 2017 roku w kwocie 297,94 zł i odsetek w kwocie 125 zł (decyzja ZUS z 12 maja 2022r. – nienumerowane karty akt ZUS).

Tego samego dnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał również decyzję znak: (...), w której stwierdził, że H. S. jest dłużnikiem z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wraz z należnymi odsetkami na dzień wydania decyzji - łącznie w kwocie 38.040,47 zł, w tym z tytułu:

- składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres marzec 2017r. – październik 2018r. w kwocie 14.538,15 zł i odsetek w kwocie 5.119 zł;

- składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za marzec 2017r. – październik 2020r. w kwocie 14.233,70 zł i odsetek w kwocie 3.751 zł;

- składki na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za październik 2018r. w kwocie 309,62 zł i odsetek w kwocie 89 zł (decyzja ZUS z 12 maja 2022r. – nienumerowane karty akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których żadna ze stron nie kwestionowała, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiarygodności. Ponadto Sąd jako

bezsporne przyjął, że ubezpieczona za okresy, kiedy dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych nie uiściła należnych składek. Na taką okoliczność wskazał Zakład w decyzji i w odpowiedzi na odwołanie, a ubezpieczona tego nie kwestionowała ani nie przedstawiła dowodów, by za okresy wskazane w zaskarżonych decyzjach dokonała zapłaty składek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie wniosowała o przeprowadzenie rozprawy, jak również o przesłuchanie świadków i stron. Wobec tego Sąd, mając na uwadze ww. okoliczność, jak również brak konieczności przeprowadzenia z urzędu dowodów wymagających wyznaczenia rozprawy, ocenił, że jej przeprowadzenie nie jest obligatoryjne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym. O takim sposobie załatwienia sprawy Sąd wcześniej uprzedził strony, powołując się dodatkowo na art. 15 zzs¹ ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020r., poz. 1842) i udzielając stronom tygodniowego terminu na złożenie pism procesowych prezentujących ich stanowiska w sprawie (k. 17 a.s.).

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności odwołania, tytułem wstępu należy wskazać, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r. poz. 1009 – dalej jako ustawa systemowa lub u.s.u.s.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Na mocy art. 13 pkt 4 u.s.u.s., osoby prowadzące działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. W świetle art. 16 ust. 4 i art. 17 ust. 3 u.s.u.s. osoby prowadzące działalność pozarolniczą (gospodarczą) finansują w całości, z własnych środków, a także same obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

O wskazanym wyżej obowiązku mowa jest także w art. 46 ust. 1 u.s.u.s., zgodnie z którym płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Nadto, stosownie do treści art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, nie później niż:

do 10 dnia następnego miesiąca - dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie;

do 5 dnia następnego miesiąca - dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;

do 15 dnia następnego miesiąca - dla pozostałych płatników.

Od nieopłaconych w terminie składek, w myśl art. 23 ust. 1 u.s.u.s., należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem art. 56a. Z kolei zgodnie z art. 32 ustawy systemowej do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Solidarnościowy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania

zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Nie ma przy tym wątpliwości, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest władny egzekwować wspomniany wyżej obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia oraz stwierdzać zarówno istnienie i wysokość zobowiązania z tego tytułu. O kompetencjach organu rentowego w tym zakresie wprost stanowi art. 83 ust. 1 ustawy systemowej.

Analizując rozpatrywaną sprawę, Sąd Okręgowy miał na względzie, że ubezpieczona nie kwestionowała, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą powinna opłacać składki i że tego nie uczyniła. Potwierdza to treść odwołań od obu zaskarżonych decyzji, w których H. S. wprost przyznała, że składki nie zostały zapłacone w terminie z uwagi na bardzo niskie dochody. Przy tym podkreślenia wymaga także i to, że ubezpieczona nie podnosiła, by składki były błędnie wyliczone. W takiej sytuacji Sąd ocenił, że prawidłowe jest rozstrzygnięcie organu rentowego w przedmiocie stwierdzenia wysokości zadłużenia z tytułu składek, również w odniesieniu do miesiąca października 2018r., który początkowo budził wątpliwości H. S.. Po wyjaśnieniach przedstawionych przez pełnomocnika Zakładu, ubezpieczona oświadczyła jednak, że kwestia podwójnego naliczenia składki za ww. miesiąc, na którą zwróciła uwagę, została wyjaśniona, wobec czego kwota zadłużenia nie jest kwestionowana (k. 42).

Zagadnieniem, które w związku ze stanowiskiem ubezpieczonej, jest w sprawie kluczowe, jest kwestia umorzenia zadłużenia przez organ rentowy, bowiem formułując swe stanowisko, ubezpieczona o to właśnie wniosła. Z kolei organ rentowy wskazał w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2023r. (k. 47), że w celu rozpatrzenia wniosku o umorzenie należności, okoliczności sprawy muszą być bezsporne. Rozpoznanie takiego wniosku będzie możliwe, jeżeli ubezpieczona cofnie odwołanie, a Sąd umorzy postępowanie. W tej sytuacji ubezpieczona została zobowiązana do wskazania, czy popiera w dalszym ciągu odwołanie, czy też je cofa (k. 48), ale nie udzieliła odpowiedzi. W takiej sytuacji nie można było przyjąć, by zachodziły podstawy czy to do umorzenia postępowania, czy to do umorzenia zadłużenia z tytułu składek. Jeśli chodzi o tę drugą możliwość, to podkreślić należy, że rozpatrywana sprawa dotyczy odwołania od decyzji organu rentowego wydanych w przedmiocie stwierdzenia wysokości zadłużenia z tytułu składek. W zaskarżonych decyzjach nie ma mowy o umorzeniu należności z tytułu składek, bowiem tego typu decyzje są wydawane dopiero w drodze rozpoznania stosownego wniosku złożonego przez płatnika składek.

Wobec powyższego, jeżeli chodzi o wniosek ubezpieczonej o umorzenie należności składkowych, to Sąd nie rozpoznawał go i nie odniósł się do niego merytorycznie, ponieważ w orzecznictwie (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 9 maja 2007r., I UZP 1/07, OSNPUSiSP 2007, nr 21-22, poz. 323; wyrok SN z dnia 20 maja 2004r., II UK 395/03, OSNPUSiSP 2005, nr 3, poz. 43 i wyrok SA w Lublinie z dnia 22 maja 2013r., III AUa 346/13, LEX nr 1315695) i piśmiennictwie (zob. M. Cholewa-Klimek, Postępowanie sądowe w sprawach..., s. 176; M. Gajda-Durlik, Postępowanie w sprawach z zakresu..., s. 372) utrwalony jest pogląd, że sądowe postępowanie odwoławcze ma charakter kontrolny, co oznacza, że jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem, w aspekcie formalnym i materialnym, decyzji organu rentowego z uwzględnieniem stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania rozstrzygnięcia zaskarżonego odwołaniem (zob. też wyrok SN z dnia 20 maja 2004r., II UK 395/03, OSNPUSiSP 2005, nr 3, poz. 43 i wyrok SN z dnia 3 grudnia 1998r., II UKN 341/98, OSNAPiUS 2000, nr 2, poz. 72). Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (zob. tezę 4 wyroku SN z dnia 7 kwietnia 2011r., I UK 357/10, LEX nr 863946; tezę 1 wyroku SN z dnia 1 września 2010r., III UK 15/10, LEX nr 667499; wyrok SN z dnia 9 kwietnia 2008r., II UK 267/07, LEX nr 469168 oraz tezę 2 postanowienia SN z dnia 26 stycznia 2012r., I UK 310/11, LEX nr 1215418; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2012r., II UK 275/11, LEX nr 1215286), zatem sąd, rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych zakresem samego odwołania oraz treścią zaskarżonej decyzji (zob. wyrok SN z dnia 9 września 2010r., II UK 84/10, LEX nr 661518 i wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010r., II UK 309/09, LEX nr 604210). Ostatecznie więc to treść decyzji wyznacza maksymalne granice rozpoznania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych (zob. uchwałę SN z dnia 11 lutego 2014r., I UZP 4/13, LEX nr 1433767). Sąd nie może wyjść poza te granice (mogłoby to bowiem naruszać

zakaz wyrokowania obok czy ponad żądanie), dlatego ubezpieczony nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (zob. wyrok SN z dnia 18 lutego 2010r., III UK 75/09, OSNPUSiSP 2011, nr 15-16, poz. 215).

Podobnie wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 22 października 2012r. podkreślając, że Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala ab initio prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji (art. 477 § 2, art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.). Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 października 2012r., III AUz 98/12). Postępowanie sądowe ma bowiem charakter kontrolny w stosunku do decyzji organu rentowego (art. 477⁹ k.p.c.). Oznacza to zatem, że o roszczeniu w pierwszej kolejności powinien orzekać i o nim rozstrzygać pozwany organ rentowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 2013r., III AUa 346/13).

Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w powołanych orzeczeniach, a także jeszcze raz zwraca uwagę, że złożenie wniosku o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek nie miało wpływu na przedmiotowe postępowanie. Oczywistym bowiem jest, że najpierw należy ustalić, czy zaległość składkowa w ogóle istnieje i w jakiej konkretnie wysokości. Dopiero ustalenie, że zaległość składkowa istnieje w konkretnej wysokości daje prawo złożenia wniosku o jej umorzenie. W tym miejscu podkreślić należy, że organ rentowy, a tym bardziej sąd ubezpieczeń społecznych, nie może orzekać in abstracto, "na wypadek gdyby". W myśl art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy systemowej Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek. Zatem dopiero ustalenie zaległości składkowych otwiera drogę do złożenia i rozpoznania wniosku o ich umorzenie, na co wyraźnie wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 listopada 2021r. (III AUa 328/21, LEX nr 3337569).

Uwzględniając przedstawione argumenty, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, ani tym bardziej do orzeczenia w przedmiocie wniosku ubezpieczony o umorzenie składek. Ponadto, jako istotne, podkreślenia wymaga, że jeśli ubezpieczona – jak wskazywała – nie kwestionowała wysokości zadłużenia, nie powinna kierować do sądu odwołania od decyzji z dnia 12 maja 2022r. ewentualnie mogła cofnąć je, o co Sąd zapytywał. Na wskazane zapytanie H. S. nie udzieliła jednak odpowiedzi, co nie dawało Sądowi możliwości wydania postanowienia o umorzeniu postępowania. Sąd z uwagi na okoliczność, że wola ubezpieczony poddania kontroli sądu decyzji z 12 maja 2022r., czemu dała wyraz składając odwołania, nie została zmieniona, orzekł w sprawie merytorycznie i odwołania oddalił jako bezzasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od ubezpieczony – jako strony przegrywającej – na rzecz organu rentowego kwotę, która została ustalona na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265) oraz przy uwzględnieniu okoliczności, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek. W takiej sytuacji koszty zastępstwa procesowego powinny zostać ustalone według stawek liczonych od wartości przedmiotu sporu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2019r., III UZP 9/19), a ta objęła należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami, które stanowią łącznie 39.527,69 zł (art. 126¹ § 3 k.p.c.). W tej sytuacji zasądzeniu od ubezpieczony na rzecz organu rentowego podlegała kwota 3.600 zł, o jakiej mowa w § 2 pkt 5 ww. rozporządzenia.

Ubezpieczona nie zgodziła się w toku procesu z wartością przedmiotu sporu, którą wskazał ZUS (k. 27), należy jednak podkreślić, że choć ostatecznie zadłużenia ustalonego w decyzjach w żadnej części nie kwestionowała, to odwołania wciąż popierała, mimo wyjaśnień pełnomocnika Zakładu odnośnie procedury rozpoznania wniosku o umorzenie składek oraz zapytania sądu o wolę wycofania odwołania. W takiej sytuacji Zakład, który był reprezentowany przez

radcę prawnego, a wygrał spór, miał prawo żądać od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego, o których Sąd orzekł.